

LECKY, LAMPY, LABYRINTY

JEFFERY
RUSSELL

LEČKY, LAMPY, LABYRINTY

**KNIHY JEFFERYHO RUSSELLA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Kobkanýři

Kosti, pasti, slepice
Mlha, moře, mordýři
Kletby, hadi, barbaři
Léčky, lampy, labyrinty

LEČKY, LAMPY, LABYRINTY

JEFFERY RUSSELL

PŘELOŽIL
JIŘÍ MATYSKIEWICZ

MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jeffery Russell, 2019
Translation © Jiří Matyskiewicz, 2025
Cover Illustration © Jiří Kůs, 2025
Cover Art © Lukáš Tuma, 2025
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-924-9 (pdf)

*První film, který jsem viděl v kině,
se jmenoval Muž se zlatou zbraní.
Tohle je pro tátu.*

I. KAPITOLA

Z dálky to připomínalo hnědého chlupatého hada plazícího se přes zlaté vlny. Ale stačilo se trochu přiblížit a had se proměnil v dlouhou řadu velbloudů pomalu klopýtajících po písečných dunách. V zarudlém světle pomalu zapadajícího slunce vrhala karavana na poušť dlouhé stíny. Jezdci už se zachumlali do dalších vrstev oblečení v očekávání mrazivé noci.

Nejlepší místo pochopitelně patřilo jezdci na prvním zvířeti. Společenské postavení se dalo určit snadno podle pozice v řadě. Galeppo se kymácel na velbloudovi číslo dvanáct. Nebylo to zrovna nejlepší místo, pravda, ale pořád lepší než na kterémkoli z osmi následujících. A navíc měl být na co pyšný. Sice nepatřil mezi vysoce postavené členy výpravy, ale seděl na tom nejdůležitějším zvířeti. Neslo Galeppa. A ten měl u sebe džinovu lampu.

Bandité automaticky předpokládali, že to nejcennější najdou u prvního jezdce karavany. Bylo tedy opravdu mazané, že se poklad vezl až na dvanáctém velbloudovi. A navíc všichni ostatní jezdci přísahali, že ho budou chránit až do posledního dechu. Dobrá, přesněji řečeno tu lampu, ale její nosič mohl nějakou tu obranu taky očekávat. Artefakt zastrčený za tuniku hned nad opaskem ho tlačil do boku. Vybouleninu zakrýval rukou, takže normální pozorovatel mohl maximálně odhadovat, že má pomačkaný plášť. Připadalo mu to jako dost primitivní opatření, zvláště

v porovnání se všemi dalšími přípravami, ale každá drobnost mohla rozhodnout. Prozrazený přesun lampy vždy vyvolával i přesun armád a neklidný spánek bohů. Za dunami na východě pouští putovala karavana se solí a Galeppo s doprovodem měli vypadat jako jejich trochu vzdálená součást. Banditům to poskytne zjevný a výhodnější cíl, takže se logicky jejich skupině vyhnou. A grandiózní oficiální výprava se daleko za nimi ve městě Akhom-Tek odjezdu teprve chystala. Všem špehům poskytovala krásný klamný cíl, o němž mohli psát zdlouhavá a pečlivá hlášení.

Galeppa všechno to utajení znervózňovalo. Většinou se bral transport lampy jako okázalá veřejná událost. Asiraonové se tak předváděli a tlačili na své protivníky. Ale utajený převoz? To znamenalo potíže, jelikož takový tah by zvažoval asiraon jen v případě, že chce lampu i použít.

Putovali kolem severního okraje oázy Rejach, dost daleko na to, aby si jich nevšimli případní tábořící. Trasa solné karavany představovala dobře strážené tajemství i v případě, že nešlo o klamný manévr. Jak kdysi kdosi napsal: „Sůl nad zlato.“

Začichal a zamračil se. Večerní vánek utichl a aroma chlupatých korábů pouště před ním nabralo na výraznější kvalitě i kvantitě. Vzduch najednou tak znehybněl, až mu z toho naskákalo tolik husí kůže, že by si mohl otevřít drůbežárnu. Za nedalekou dunou se ozvalo tiché zadunění následované zaskřípáním a cvaknutím. Okraj duny se zavlnil, jako by písek něco narušovalo. Vracející se vítr? Nebo cosi velkého a těžkého, co rozechvělo celou poušť?

S řevem bání, která právě neopatrně šlápla na dětskou hračku, se přes okraj duny převalila písečná bouře.

Vzteklé mraky písku vyrazily přímo na karavanu. Galeppo měl sotva dost času nasadit si masku, než do něj udeřily. Velbloudi se nezvykle živě obrátili k nepříznivému počasí zády a odhodlaně zavřeli oči. Jezdec sklonil hlavu a zkusil si rukou zakrýt obličej v marné naději, že se před bodajícími zrnky ochrání. Všude kolem sebe viděl jen vířící proudy hnědého písku, které dokonale skryly zbytek výpravy. Řev vichru mu rezonoval hlavou s takovou silou, že se nedokázal na nic soustředit. Každá vznikající myšlenka skončila okamžitě rozervána na malé kousky. Přitiskl si ruku silněji k tělu v podvědomé snaze ochránit lampu a zabránit větru, aby mu ji neodfoukl.

Co to jen bylo? Měl pocit, že postřehl ve víru nějaký další pohyb. Stín uprostřed písku. Že by další člen karavany? Náhle se nad ním vztyčila silueta. Užasle vzhledl a chvíli zíral, dokud ho bolestivě drásající písek nedonutil hlavu zase sklopit. Ale z toho, co během té krátké chvíle rozeznal, mu spadlo srdce do kalhot a vypadlo by na zem, kdyby se nezastavilo o sedlo. Z víru ho sledovaly dvě obrovské zářící oči.

Galeppo vrazil paty velbloudovi do slabin, ale nemusel se obtěžovat. Zvíře vycítilo přítomnost něčeho nepříjemného a dospělo k názoru, že výjimečně poběží bez povelu. Vyrazilo naprosto slepě doprostřed bouře tou nejvyšší možnou rychlostí, jakou jeho nohy dokázaly vyvinout, s nadějí, že se od těch očí dostane dost daleko.

Byla to marná naděje.

Galeppo otevřel ústa a vydal ze sebe výkřik tlumený maskou, protože po něm chňapla obrněná ruka velikosti hrocha. Ohromná facka ho srazila ze sedla a poslala do vzduchu ve víru, na který by byl pyšný leckterý derviš. Vítr ho popadl a začal si s ním pohazovat sem a tam.

Letěl a hlavou se mu honila jedna jediná myšlenka. *Dostanu se vůbec někdy zpátky na zem?*

Odpověď přišla se zjištěním, jak nepříjemně tvrdý může být písek, když do něj narazí vysokou rychlostí. Zaúpěl a převálil se na bok. Pokusil se stočit do klubíčka, aby ochránil lampu.

A pak nad sebou zase uviděl děsivou siluetu se zářícíma očima. Obrovská ruka v blýskající se kovové rukavici se po něm natáhla.

Hrabě Grandkula proklouzl temnotou jako stín vznášející se na paprscích měsíčního světla. Cítil krev. Teplou a čerstvou, táhnoucí se hradem jako závoj toho nejkvalitnějšího opojného parfému. Vzrušovalo ho to a dráždilo, protože měl opravdu strašlivý hlad. Štíhlé bledé prsty rukou se mu svíraly, jak si představoval, že brzy popadne zdroj té krásné vůně za krk. Dlouhou chodbu zaplňovaly husté bílé záclony, které se nadouvaly v neexistujícím větru.

Večeře byla blízko. Cítil ji.

Ale ta krev nepatřila člověku. Elfovi určitě taky ne. Možná trpaslíkovi. Ano. Ten štiplavý zápach kamene a příliš hustých mastných vousů. Grandkula žádného neochutnal už nejméně několik desetiletí. Nijak zvlášť je nevyhledával, jelikož si k nim musel kleknout, aby se mohl zakousnout. Bylo to značně nedůstojné pro všechny zúčastněné. Když jde o upíry, existují určité obecné představy a očekávání. Pohled na jinak důstojného dravce, který v kleku ohryzává krk jako potulný pes kost, mezi ně rozhodně nepatří. Pravda. Hrabě nemohl mluvit za novější

a podřadnější upíří generace. Nedůstojní barbaři, jeden jako druhý.

Kdepak, on se držel starých způsobů. Koneckonců pil na světě krev už tak dlouho, že některé z nich sám vynalezl. Skok ze tmy s rudě zářícíma očima a napřaženými rukama s dlouhými hrůzu budícími drápy? To byl Grandkula Original. Měl si to nechat patentovat, ale v té době gnómský patentový úřad ještě neexistoval.

Zastavil se, až se kolem něj rozvlnily stužky zhmotněných stínů, jimiž se maskoval. Postřehl totiž, že v následující místnosti někdo provedl jakousi neplech. Čekala na něj jedna z mnoha studoven hradu. Každá kdysi dostala své vlastní jméno, které se ale nikdy neobtěžoval pamatovat. Tuto konkrétní zdobily zelené záclony a spousta pavučin. Vedly z ní dvojce dveře a jedny z nich někdo polil svěceným olejem.

Věděl, že po nich jde. Přes ošklivý smrad oleje dokázal rozeznat více pachů. Rozhodně trpaslíci. Ten olej byl ale jen hloupé a zbytečné gesto. Grandkulaburgem se dalo procházet více různými způsoby. Hrabě se hrdelně zasmál a připlížil se k druhým dveřím. Se zaskřípáním se otevřely do úzké pasáže. Podlahu pokrýval rudý koberec s černým vzorem kopřiv a křoví. Na jeho konci postřehl pohyb. Trpaslík, který rychle skočil za roh. Hrabě Grandkula se pustil do pronásledování kořisti, která už se zdála na dosah. Dorazil ke konci chodby a u rohu zpomalil. Co když ho čeká další past? Udělal opatrný krok, chráněn svou stínovou kápí. Ano. Trpaslík se pokusil pasáž zabarikádovat spoustou česneku svázaného dohromady. Hrabě pocítil znechucení. Směšné. Něco takového ho přece nemohlo zastavit. Úzký průchod na levé straně koridoru vedl na schodiště pro služebnictvo. Grandkula se rozhodl pro další klasiku – stát se

pavoukem číhajícím v podkroví. Proletěl po točitém schodišti ve víru černého kouře, zhmotnil se na půdě a začíchal. Sem se kořist ještě nedostala. Vlastně už tady dlouho vůbec nikdo nebyl, naposledy tak před měsícem skupinka řemeslníků opravující střechu. Hrabě začal svou oblíbenou hru. Proplížil se půdou. Žádné prkno pod jeho chodidly nezavrzá. Žádná vyděšená krysa svým útekem neprozradí jeho pozici. Toto byl jeho rodinný hrad a on se dávno stal jeho nerozlučnou součástí. Na půdě čekala spousta skrytých otvorů, jimiž mohl pozorovat kteroukoli z místností o patro níž a stát se tak neviditelným, avšak vševědoucím fantomem. Propletl se mezi hromadami krabic a starého nábytku, který se za dlouhé roky nashromáždil. Několik z jeho pozorovacích špehyrek teď zakrývaly gauče.

Nasál do nosu vzduch a soustředil se na pachy z místností pod svýma nohama. Vůni blízké krve dokázal zachytit z jakékoli směsice zápachů. Tady. U vzdáleného konce půdy. Ale byla to jiná krev. Gnómí. Olízl si rty. Opravdu mrňaví skrčci, ale aspoň se k nim nemusel ohýbat. Dali se snadno zvednout a vysát jako meloun.

Gnóm... V hlavě mu najednou zacinkala vzpomínka a vyvolala jisté podezření. Ta parta řemeslníků, co před měsícem opravovala střechu, neměla tam kromě trpaslíků i gnóma? Ano, a také člověka. Uvázlo mu to v paměti, jelikož gnóm nosil od pohledu falešné vousy, podle všeho vyrobené z kočičí srsti. A teď do jeho domova vpadl trpaslík a gnóm. Šlo jen o náhodnou souhru okolností? Neplížil se někde i člověk? Hrozná představa, ale nastávaly barbarské časy a poctiví řemeslníci už nejspíš vyhynuli. Nedalo se vyloučit, že šlo ve skutečnosti o zloděje, kteří provedli opravu levně jen proto, že se chystali Grandkula-burg vykrást.

Dalším nádechem určil zdroj pachu a také zachytil závan kočky. Sám žádné neměl, jelikož nevycházely dobře s krysami a netopýry, o vlčích číhajících v okolních lesích nemluvě. Pochyboval, že by si s sebou zloději vzali kočku. Jen málokdy došel k závěru, že by příčinou čehokoliv mohly být falešné vousy vyrobené z kočičích chlupů, ale bral to, jak to je. Vůně ještě teplé gnómí krve doladěná trochou plesnivějících kočičích chlupů jasně ukazovala na toho podivného brýlatého pidižvíka. Toho, co zatloukal hřebíky natahovacím kladivem na klíček.

Na konci pudy, hned vedle padacích dveří umožňujících sestup do spodního patra, čekala jedna z vhodně umístěných špehyrek. Hrabě se naklonil a přistrčil ke škvíře bledé, krví podlité oko. Zdroj pachu k němu klečel zády dole na schodišti a cosi tam kutil. Po krátkém zamyšlení Grandkula dospěl k dalšímu logickému závěru. Gnóm tam sestavuje další nesmyslnou a nefunkční past na upíry. Jaká to asi bude? Kuše střílející dřevěné kolíky? Stříbrný svatý symbol na podlaze?

Nemělo smysl se tím nadále zabývat. Hrabě Grandkula se proměnil v temný obláček kouře, protáhl se skrze otvor a stal se stínem číhajícím na vrcholu schodiště (další nepatentovaný Grandkula Original). Ti hloupí drzí zloději si troufali natolik, že se rozhodli zneuctít jeho domov pokusem o krádež. Takový zločin musí být potrestán. Nastal čas na Grandkula Classic. Přikrčil se a protáhl si prsty, až jeho ruce připomínaly pavouky. Oči se mu rozzářily rudě a zanechávaly za sebou při pohybu pomalu se rozplývající stopy červeného kouře. Otevřel ústa a vycenil těsáky, ze kterých hned začaly odkapávat sliny. Hodlal na toho zloděje udeřit tak tvrdě, že mu rozlouskne hlavu jako vejce na hniličku.

Gnóm se ohlédl přes rameno a zadíval se na něj komplikovanými brýlemi. Od pohledu tak těžkými, že mu jistě působily bolest krku, ale ta za chvíli přejde. Jestlipak mu právě naskočila husí kůže a naježily se mu tušením zkázy všechny chlupy? Vlastně ne, opravil Grandkula sám sebe. Na gnómech se nedalo najít žádné ochlupení, tedy až na občasné falešné vousy z kočičí srsti.

Hrabě Grandkula se vrhl po své kořisti jako oblak temnoty, se spáry nataženými a ostrými zuby připravenými hryzat a trhat. Udeřil do gnóma maximální silou vzteku pradávného upíra.

V následujícím kratičkém okamžiku měl dost času jen na to, aby pocítil překvapení, jelikož nárazem se skrček i chodba kolem něj roztřístili na tisíce kousků. Rozletěly se do okolí jako hromada třpytících se diamantů. Odráželo se od nich nazlátlé světlo ranního slunce následované jasným narudlým zábleskem, jak se Grandkula proměnil na oblak hořícího popela a pomalu se rozptýlil po svém rodném sídle.

Gnóm Mungo u díry vyvrtané ve vnější zdi zámku spokojeně přikývl. Zrcadlo společně nainstalovali před měsícem uvnitř tak, aby odráželo obraz protější zdi. Jednoduchá iluze, kterou by jistě postřehl každý, kdo by prošel kolem, protože by si všiml sám sebe. Každý, až na upíry, jejichž odrazy zrcadla odmítala ukazovat.

Přistoupil k němu Kardamon, zdroj trpasličího pachu. Nejmenší z trpasličího týmu jen o pár palců převyšoval drobného gnóma. Z hlubin kapuce mu vyčníval narudlý nos.

„To je von?“ zeptal se.

Mungo rozhodil ruce v okázalém gestu a pak jimi ukázal na rozptýlující se oblak prachu. „Rád bych ti představil no-

vinku na trhu pijáků krve. Hrabě Grandkula Classic, nyní v instantní formě!“

Považoval to za chytrou slovní hříčku, a tak ho zklamalo, když Kardamon nijak nezareagoval.

„Proč myslíš, že zrcadlo neukáže ani jejich hadry?“ zeptal se trpaslík místo toho.

„To je to jediné, co tě teď zajímá?“

Kardamon pokrčil rameny. „Už mi ta otázka nákou dobu šrotuje v palici.“

„Věřím, že je to důsledek aury, kterou kolem sebe projektují. Praktičnost neviditelnosti v zrcadlech by utrpěla, kdyby se nevztahovala i na jejich oblečení, jelikož by ji mohli využívat jediné nazí.“

Ranní vánek změnil směr a začal hraběte hnát jejich směrem. Kardamon se rozkašlal. „Asi bysem se ho neměl moc nadejchat, co? Přijde mi to jako svinstvo, co by mi mohlo nějak podělat plíce.“

„Pneumonoultramikroskoposilikovampirozioza,“ přikývl Mungo.

„Ha! Zlatýho vorla za každou slabiku nad pět. Znáš pravidla! A todle bylo aspoň... hm...“

Zamířili spolu ke zbytku týmu.

„Ztratil ses v tom?“ zeptal se Mungo. „Já ti správné číslo rozhodně neřeknu.“

„Byly tam nejmní tři nebo čtyry navíc!“

„S radostí souhlasím se třemi.“

„Jo? Takže jich bylo aspoň šest.“

Inženýr se na něj uraženě zadíval. Vyboulené oči zvětšené čočkami brýlí a rámované mourovatými fousy Kardamona znervóznily.

„Dobrá, čtyři.“

„Pět!“

„Dohodnuto!“ souhlasil nadšeně Mungo a začal z váčku u pasu tahat mince.

„Okradls mě, že jo?“

Městečko Soara se kdysi chlubilo vkusně zdobeným kruhovým náměstím pokrytým rudými a šedými dlaždicemi v šachovnicovém vzoru. V kašně uprostřed socha ženy roztahovala ruce, jako by lákala kolemjdoucí k osvěžujícímu doušku. Ale fontána samotná už obsahovala jen zahnědlé plesnivějící listí a starou botu s utrženou podrážkou. Hlavu sochy porůstal mech v takovém množství, až to vypadalo, že jí někdo nasadil zelenou paruku. Dojem upadající civilizace doplňovaly trsy trávy a občasný bodlák rašící ze škvír mezi dlaždicemi.

Na severní straně náměstí se trpaslík Tad pochybovačně díval na dřevěnou budovu, která by se v menším měřítku skvěle vyjímal na hodinách s kukačkou. Písmena vypálená do prkna nade dveřmi hlásala, že jde o:

MASTRO HAU

V představách místního vypalovače nápisů to jistě v nějakém neexistujícím, byť ušlechtilém jazyce znamenalo radnice. Šéf Kobkanýrů si na sebe vzal kostým, který obvykle používal při kontaktování domorodců. Povinný trpasličí kilt a boty doplňovala jeho nejlepší zelená košile, vyšíváná rudá vesta a černý kabát. Jedna každá součást oblečení i samostatně vypadala velmi působivě a důstojně, ale dohromady tvořily sebejisté a vyzývavé módní prohlášení. Pochopitelně kostým zahrnoval i kravatu, ale tu úplně za-

krýval hustý plnovous. Odřeny cylindr naražený na hlavě přidával dalších třicet centimetrů výšky k metru dvaceti, jimiž se Tad pyšnil od přírody.

Po boku mu stál jeho trpasličí mluvčí Lenor Ben, navlečený ve stylovém a na zakázku šitém plášti, který ale ani zdaleka nepoutal oči pozorovatele tolik jako oblečení jeho šéfa. Nešlo jen o náhodný kontrast, ale o součást role mluvčího. Úředníci a šlechtici raději mluvili s důstojně vypadajícím trpaslíkem než s tím, který v nich vyvolával dojem, že se jim chystá prodat vstupenky do cirkusu.

Z druhé strany vedle Tada si radnici prohlížel Hryzly v modré róbě, díky barevně sladěnému turbanu s velkým zeleným drahokamem skoro tak vysoký jako jeho šéf v cylindru. Zamyšleně se drbal na bradě zdobené pečlivě učešáným a zastřiženým plnovousem. Navoskované kníry se mu v záři zapadajícího slunce jasně leskly. V pozadí postával Mungo, kterého zjevně víc zajímala technická příčina nefunkčnosti fontány než blížící se návštěva starosty pyšnického se oficiálním titulem Hau-maestrum.

Tad s sebou bral Hryzlyho vždy, když šlo o peníze. A jelikož peníze a matematika s sebou souvisely, jako zálohu přibíral Munga. Stále doufal, že gnómová schopnost počítat s imaginárními čísly a nelineárními rovnicemi jednou povede k případu, kdy dostanou více peněz, než by měli. Gnóm však na své teorii kvantového účetnictví zatím stále pracoval.

Tad udělal krok a zaklepal na dvoudílné dveře v naději, že se dočká rychlé odpovědi. Připozdívalo se, na okraji náměstí už místní rozsvítili několik luceren a někde nedaleko zahájila skupina žabích filozofů zasedání pravidelného diskusního kroužku. Kobkanýrům trvalo dlouho, než od Grandkulaburgu dotáhli zpátky do města balistu jménem

Diplomat. Sice ji nakonec nepotřebovali, ale vyjednávání za pomoci jasanového kůlu napuštěného svatým česnekovým olejem s nasazeným stříbrným hrotem jim připadalo jako dobrý plán B.

Horní část dveří radnice se před nimi konečně otevřela a odhalila pult, za nímž stál zamračený rudolící muž zdobený obrovským knírem. Když před sebou nikoho neviděl, zamračil se a až pak sklopil pohled a upřel nejistý zrak na trpaslíky. Levá část kníru mu visela nakřivo, jako by se za něj cestou ke dveřím o něco zachytil.

„Aha!“ prohlásil, usmál se na ně a opřel si lokty o pult.

„Vinšuju dobrej večír, pane. Bysem se rád představil. Sem nákej Tad a sem šéf Kobkanýrů.“

„Je mi potěšením,“ odpověděl Hau-maestrum tónem popírajícím obsah sdělení.

„Todlento sou mí asistenti Hryzly a Lenor Ben.“

„Zdravíčko,“ prohlásil Lenor a udělal krok, aby po úvodním seznámení přebíral iniciativu. „Taktéž je mi neskutečným potěšením, nejen z našeho seznámení, ctěný Hau-maestrume, ale taky z toho, že sem měl to štígro a mohl navštívit krásný a malebný městečko, kterému šefujete. Potkali sme tu pár fakt příjemnejch lidiček a pomohli jim, jak sme jen mohli. Vaši občané sou milý a úžasný, fakt radost někomu takovému pomoci. A všechen ten obdiv k vašemu obyvatelstvu nás vedl k přesvědčení, že ten zážitek musíme oplatit, a tak sme si dovolili splnit pár vyhlášek, co vám visej na nástěnce vedle knajpy. Pane, rádi bysme obdrželi obnosy uvedené na nich, kdybyste byl pochopitelně tak laskav.“

„Uhm,“ odpověděl Maestrum. „Bývorně. Teda výborně sem chtěl říct. Hrozně výborně. Máte nějaké krysí ocásky, co?“

Tím došla řada na Hryzlyho. Začal ze sebe sypat hlasem stejně precizním a zaostřeným jako špička jeho brady. „Máme 78 krysích vocasů po jednom měděném palci. Taky máme tucet gobliních uší z kmenu, co pořádal nájezd na vaše farmy, dohromady za dvanáct stříbrnejch dráhpů. Dvě palice ghúlů, co strašili na hřbitově, zlatýho vorla za kus. Zlikvidovali sme hnízdo obřích sršňů pod stodolou farmáře Jagabarana za celkovou odměnu pěti dalších vorlů. Nasbírali jsme pro vdovu Špagátovou ingredience na kedlubnodlačí polívku za pět stříbrnejch a kopii receptu pro našeho kuchaře.“ Po krátké dramatické pauze dodal: „Taky jsme zeliminátorovali jednoho hraběte Grandkulu z hradíště na hoře za vypsanou odměnu 150 zlatejch vorlů.“

Maestrum ze sebe vydal sípavý zvuk a ohnutý knír se mu pokusil schovat za uchem. „Hraběte Grandkulu? Vy jste ho fakt sundali?“

„To nám zabralo nákej čas, páč sme museli províst náký ty preparace,“ přikývl Tad. „Ale jo, už je z něj akorát vzpomínka na táborák.“

„Obvyklá procedura při vypisování odměn,“ navázal Hryzly, „je přesun financí do nezávislýho investičního fondu, dokud není odměna zrušená nebo splněná, aby byly peníze připravený k okamžitýmu vyplacení. Naneštěstí se občas najdou zkorumpovaný městští úředníci, co z takovýho fondu vybíraj prachy, když maj málo ve fondu na chlast, ale sem si jistej, že v tak proslulým a dobře řízeným městě, jako je vaše, k tomu nedošlo, vy byste si to určitě ohlídal.“

„No samozřejmě,“ vyrazil ze sebe přiškrčeně Maestrum a ohlédl se přes rameno, jako by se snažil zjistit, kam utíká jeho knír. Nebylo jasné, zda očima hledá pokladnici

s fondem, nebo pro jistotu vyhlíží únikovou cestu. „A máte s sebou nějaký důkaz? O konci hrůzovlády hrajete Grandkuly?“ V očích mu zajiskřilo, což pravděpodobně způsobily vzájemné srážky panikou poskakujících myšlenek.

Vyjednávání tím přešlo do oblasti, kde nastoupil jako expert Lenor. „Jsem si jistý, že se ptáte akorát pro-formátora a že to nemyslíte jako urážku. Páč jinde bysme takovou otázku brali jako drzý pochybování o naší morálně-obchodní integritě.“

„Ale samozřejmě že ne,“ narovnal se muž a trochu se uklidnil, jako by na konci tunelu hrůzy zahlédl světlo a přesvědčil sám sebe, že nikde nevidí koleje.

„Rozpadl se na oblak prachu,“ prohlásil Lenor. „Mohli bysme vám ho přinést v pytli, ale to by rozumněj a inteligentní gentleman jako vy za jasnej důkaz určitě nepovažoval.“

„Pochopitelně.“

„Ale abysme ukázali, že chápeme nutnost dodržování oficiálních procedur a precedentátorů, tak vás osobně zejtra ráno zveme na prohlídku hradiště, abyste se mohl přesvědčit, že už v něm žádnýmu upírovi nehrabe. S radostí převezmem zbytek peněz z našich odměn teď hned. Na tu za Grandkulu počkáme na zítřek, až si ověříte náš nárok.“

Hryzly udělal krok dopředu a hodil na pult velký plátěný pytel. Jeho spodní část vypadala zašpiněně a mokře.

„To je...“

„Hlavy, ocasy a ušiska,“ ukázal Hryzly prstem. „Šak víte. Do těch vašich záznamů.“

Maestrum nejistě štouchl do pytle prstem a pak s vyděšením uskočil o krok vzad, když sebou důkazní materiál začal mlít.

„To sou jen ty ghúlí palice,“ uklidnil ho Tad. „Trvá pár dnů, než to vzdaj a přestanou se hejbat. Nejspíš se snažej spolykat ty krysí vocasy, co jim ale hned vyklouznou krkem ven.“

Starostova zarudlá tvář se rozhodla zkusit nový barevný vzor a nasadila zelenou. „Dobrá tedy,“ přikývl její majitel. „Odpočítám vám vaši odměnu, kromě té za hraběte. Mělo by to být...“

„Osm zlatejch orlů, dva stříbrný drápy a osm měděnejch palců,“ dodal Hryzly.

Maestrum si olízl rty, vytáhl odněkud malou skříňku a začal z ní odpočítávat mince. „Tak Kobkanýři, jo? To mi přijde jako zbytečně grandiózní jméno pro partu lovců krys.“

„Nezapomínejte na vampýry a ghúly a tak dál,“ odfrkl si Tad.

„Aha, no jasně.“ Maestrum se na chvíli zadíval trpaslíkovi přes rameno a znejistěl. „Ten gnóm patří k vám? A co to dělá s mou kašnou?“

„Buď se ji snaží opravit nebo přestavět na vodní kanón,“ pokrčil rameny Tad. „Šance pade na pade co z toho.“

„A proč má hubu polepenou kočičími chlupy?“

„Je to magor, straší mu ve věži. Myslí si, že je trpaslík, a tak musí mít plnovous. Hrajem to s ním, aby mu nepřeskočilo úplně.“

Maestrum se uchechtl.

„Ale je užitečnej. To von rozprášil toho vašeho hraběte. My ostatní sme akorát čekali se stříbrnejma střelama, balistou, kýblama svěcený česnekový vody a oleje, pochodněma a tak. Mungo ho sundal zrcadlem a my toho cucáka ani neviděli.“

Cinkání mincí přestalo. „Mungo, povídáte?“ zeptal se Maestrum.

„No jo, proč?“

„Dostali jsme dnes zprávu adresovanou pro nějakého Munga. Přes gnomatickou trubku. To musí být pro něj.“

„No to je zajímavý. Hej, Mungo!“

„Pochopitelně je nutné vyřešit poplatek za použití trubky, skladování zásilky a její doručení...“

„V tom případě budem trvat na tom, že dostanem prachy za vampíří prach hned. Jináč by nám taky nemuselo zbejt na pivo.“

„Pravda,“ přikývl úředník a zadíval se nejistě na Munga, který v tu chvíli dorazil. „Jako gesto důvěry a vděku za vaše služby poplatky v tomto případě odpustíme.“ Natáhl se přes pult a podal gnómovi mosazný válec. Přesněji řečeno natáhl ruku, jak jen to šlo. Mungo i tak musel vyskočit, aby se k zásilce dostal.

„Kdo ví, že seš tady, co není někdo z týmu?“ zeptal se Tad. Gnóm pokrčil rameny. „Páč to přišlo trubkou. Což znamená, že to nejspíš poslal gnóm.“

„Možná sušenky od mé babičky,“ odpověděl Mungo. „Tedy, babičky mého gnómího přítele, jelikož má vlastní babička by pochopitelně byla trpaslík.“ Podrbal se v kočičích vousech a pak se s válcem přesunul zpět k fontáně, kde ho teprve otevřel.

„Ten se o své sušenky zjevně dělit nechce,“ poznamenal Maestrum.

„Počítejte dál,“ usadil ho Tad. „Možná dostanete sušenku pozdějc.“ Gestem brady naznačil Hryzlymu, že má na transakci dohlížet, ale ten si ho vůbec nevšiml. Nevadilo to, jelikož trpaslík už rozkaz plnil a nevnímá nic jiného než mince na pultu.

Tad dorazil k Mungovi sedícímu na okraji prázdné kašny. Gnóm před sebou držel svitek vytažený z válce. Neměl

na tváři absolutně žádný výraz, což znamenalo, že musí jít o abnormální stav. Tři čtvrtiny gnómího obličejce tvoří ústa a oči, takže se na gnómech obvykle dal poznat sebemenší náznak emocí.

„Zprávy z domova?“ zeptal se Tad. „Je to něco, kvůli čemu bych se měl dělat starosti?“

Mungo zíral do prázdna, což obvykle znamenalo, že přemýšlí. Trpaslík odhadoval, že by sám potřeboval celý den na zpracování myšlenek, které Mungo zvládl během deseti sekund tupého čumění do blba. A tak čekal, dokud se gnómovy oči znovu nesoustředily na něj. Čočky blyly se několikrát přepnuly, jako by se gnóm snažil zjistit o Tadvovi něco zajímavého. Zdálo se, že ho kousek papíru pořádně rozhodil.

Tad si zapálil doutník, založil si ruce a jen tiše bafal.

Mungovy brýle se znovu přepnuly a zakryly mu oči černými zrcadly. Několikrát zkroutil pusu, jako by se snažil promluvit, ale vždy si to na poslední chvíli rozmyslel. Zdálo se, že mu hlavou probíhá spousta možných scénářů.

Tad vyfoukl oblak kouře a oklepal popel do poničené boty. Mungovy čočky se přepnuly zpátky na průsvitné a zvětšovací. Gnóm jimi upřel na trpaslíka naprosto soustředěný a vážný pohled. Zhluboka se nadechl. Vyškrábal se na okraj fontány, kde se narovnal a srovnal ruce vedle sebe jako do vojenského pozoru.

Pak si jednou z nich stáhl kočičí falešné vousy z brady.

„Mungo. Agent Mungo. GTS. Gnómí tajná služba,“ oznámil. „Chci si najmout Kobkanýry.“

2. KAPITOLA

Taverna u jižního okraje náměstí se zaplnila skoro k prasknutí, jelikož se do ní nacpala většina městečka. Možná obyvatelé chtěli oslavit likvidaci krys a ghúlů. Tad se pár sekund rozhlížel po místnosti. Hrál o čas. Tuto taktiku používal vždy, když měl v hlavě příliš mnoho nevyřešených myšlenek. Získej si chvilku a dej mozku šanci seřadit otázky podle priorit. Až pak začni s výsledkem.

Stůl v rohu zabírali tři zachmuřený muži v kápích. Všichni působili dojmem záhadného osamělého cizince, ale nechťelo se jim stát u baru. Alfa chmuříč seděl v rohu zády i rameny ke zdi.

„Koupím vám pár rund piviska, když se sbalíte a uvolníte nám flek,“ řekl jim Tad. Pohodil si orlem v dlani a pak cvrnknutím palce poslal třpytící se minci do vzduchu. S melodickým cinknutím padla přesně doprostřed stolu. Všichni tři chlapi po ní bleskově sáhli a jejich ruce se setkaly ve středu. Okamžitě ucukli zpátky, jako by je dotek někoho jiného pálil. Zlaták zmizel. Muži se postavili a neustále se na střídačku měřili podezřívavými pohledy.

„Nevím, kdo z vás ten zlaták sebral, ale u všech bohů, běda mu, pokud mi nezaplatí pár piv.“

„Nečum na mě tak. Já si myslím, žeš ho sebral ty!“

Třetí tajemný cizinec našťvaně zabručel: „Vy fakt chcete, abych vás oba prohledal?“

Tad mezitím vklouzl za stůl. Významně se zadíval na Munga a ukázal prstem na protější židli. Durham, který Munga následoval, to pochopil jako rozkaz, a tak gnóma zvedl, aby ho mohl na stoličku vysadit, a sám si sedl na třetí. Trpaslík to zamyšleně sledoval. Durham se choval, jako by byl na nadcházející debatu také pozván. Tad to ale neudělal.

Velitel Kobkanýrů mávnutím objednal rundu, pak nakrčil obočí a čekal na příval informací, které snad odpoví na jednu nebo dvě otázky z jeho seznamu, ale nejméně dvakrát tolik nových přidají. Tak už konverzace s Mungem fungovala.

Mungo se zhluboka nadechl, na chvíličku se nejistě zadíval na Durhama a pak začal mluvit: „Nejsem trpaslík.“ Odmlčel se, jako by čekal, že ta informace způsobí šok nebo alespoň překvapené zalapání po dechu.

Tad jeho směrem jen vyfoukl kroužek kouře a dál čekal.

„Jsem gnóm. Celou dobu jsem se maskoval za trpaslíka. Jsem agentem GTS, Gnómí tajné služby, a byl jsem v utajení.“

Lidský kartograf se zatvářil poplašeně, ale ne v důsledku toho, co Mungo řekl. Spíš se bál reakce šéfa týmu. Takže o tom věděl celou dobu.

„Proč jsi přivedl Durhama?“ zeptal se Tad.

„Může se za mě zaručit.“

„Vážně?“ zeptal se překvapeně nečekaný ručitel.

„Už nějakou dobu ví o mém spojení se zpravodajskou komunitou. Bezpochyby od té doby sledoval každý můj krok a hlídal, zda nepostřehne jakoukoli stopu zrady, podvodu či jednání proti zájmům týmu.“

„Bezpochyby,“ řekl na to Tad s pohledem na Durhama.

„Ehm. No jasně.“